

[Ingerlise Koefoed]

Jeg vil slutte med at spørge miljøministeren om, hvordan det kan være, at man har fået så mange implicerede til at arbejde dygtigt og kærligt med Københavns Havn, fået udformet så gode forslag, og at man så ender med at gå ind i en aftale med Københavns Havn, der ganske rigtigt indeholder nogle pæne intentioner, men som forekommer så usikker, at ingen af os kan vide, hvordan det kommer til at gå videre frem, hvornår der kommer til at ske noget, og om det hele ender, sådan som mange kunne ønske. Det vil afhænge af de kommende kommuneplanrevisioner, og det er jo noget, der kan tage mere tid, end godt er.

Mejdahl (V):

SF foreslår i dette beslutningsforslag, at regeringen pålægges at genforhandle den aftale, der er truffet mellem miljøministeren og Københavns overborgmester om havneområdernes indplacering i kommuneplanen for København, og SF sætter retningslinierne for genforhandlingerne op i fem punkter.

SF er naturligvis i sin gode ret til at mene, at denne aftale ikke er god nok, og at den derfor skal genforhandles, fordi den tilsidesætter de forudsætninger for planlægning af den fremtidige udvikling i havnen, som SF mener var forudsat. I Venstre er vi ikke enige med SF i dette spørgsmål.

Angående vore principielle synspunkter om havnen skal jeg henvise til min ordførertale den 10. december 1987. Da Venstre støttede, at forhandlingerne i Miljø- og Planlægningsudvalget om de to beslutningsforslag B 25 og B 34 i folketingsåret 1987-88 mundede ud i en beretning afgivet den 7. april 1988, var det ikke vores forudsætning, at Folketinget vedblivende skulle have Københavns Havn på dagsordenen.

Vi betragtede beretningen og det udvalgsarbejde, der dengang blev iværksat, og som resulterede i en udmærket, illustrativ og omfattende betænkning fra april 1989, som en første, grundlæggende fase i arbejdet med Københavns Havns planlægning og omdannelse.

Vi havde vore bevæggrunde for at gå så vidt, som vi gjorde, selv om vi principielt var og er af den opfattelse, at planlægning af havnen er et kommunalt anliggende. Disse bevæggrunde står i beretningen og henviser til områdets særlige karakter, og dem står vi naturligvis ved. Det var et startskud, som åbentbart var til-

trængt for Københavns Kommune og Københavns Havn.

En anden fase og eventuelt flere faser i det videre forløb mener vi ikke er et folketingsanliggende. Vi kan få nok at gøre, hvis vi skal holde kommunerne i hånden på den måde.

Derfor afviser vi SF's beslutningsforslag, og vi støtter miljøministerens aftale med Københavns Kommune, som vi mener er i samklang med beretningen fra Miljø- og Planlægningsudvalget og betænkningen fra Havneudvalget.

Knud Lind (FP):

Fremskridtspartiet er imod papirusseri. SF's forslag om genforhandling af den aftale, der er indgået mellem miljøministeren og Københavns overborgmester, er mere papirusseri. SF's forslag vil kun udskyde færdiggørelsen af havneområderne og vil derfor være til skade for de selv samme havneområder. Hvis formålet er, at der skal ske en naturlig tilsanding af havneområderne, er forslaget udmærket.

Jeg har mange gange mønstret ud med skibe fra Københavns Havn, f.eks. dampskibe som S/S »Hebe«, »Selandia« osv., og derfor er det med lidt vemod, at man må høre på den snak, der har været i Folketinget. I Danmark taler man altid om, hvordan man får omdannet Københavns Havn. I f.eks. Rotterdam og Hamburg taler man om, hvordan man kan få flere skibe til havnene. I København er man lidt irriteret over, når broerne en enkelt gang er oppe. I Rotterdam og Hamburg glæder man sig over den indtægtsgivende skibstrafik, som er skyld i det. Det er forskellen.

Jeg havde hellere set en debat om, hvordan vi får liv i Københavns Havn, altså liv med skibe, der sejler med nogle laster. Den debat er der ikke. Det er noget helt andet, om nogle hoteller, kommuneplaner osv. »At rejse er at leve«, sagde H. C. Andersen. At sejle er at overleve for København, også økonomisk.

Marianne Jelved (RV):

Sagen om Københavns Havn er kommet et skridt i den rigtige retning. Da Folketinget vedtog at gribe ind i Københavns Kommunes kompetence vedrørende planlægning, var det med den betænkning, der altid vil være, når der gribes ind i faste ansvars- og kompetenceforhold, men sagen krævede det, også efter Det Radikale Venstres opfattelse.